

**Må tidligst offentliggøres, når talen er holdt
Det talte ord gælder**

Pastor Birgitte Thun Ved mødet på Lyksborg Danske Skole Lørdag den 11. juni 2022 kl. 14.00

Sydslesvig: Mit valg. /v

En velvalgt overskrift på et årsmøde.

Jeg er vokset op i Sydslesvig, boede i Flensborg, senere her i Lyksborg, hvor jeg gik i børnehave og skole – i samme klasse som Lis Bewernick. Senere andre skoler og Duborg.

Men jeg valgte ikke selv at vokse op i Sydslesvig. Det valgte mine forældre for mig. De flyttede hertil fra Sjælland. Min Far skulle arbejde som KFUM-sekretær. Senere blev han og min mor lærere på den danske skole i Lyksborg.

Så valget var deres. Mine forældre valgte Sydslesvig. Børn vælger jo ikke selv – hvilken by, eller navn, om vi skal døbes – have rugbrød – grøntsager osv.

Der er valg at tage hver dag. De voksne vil os det godt og vælger det de synes er godt for os – og -kære venner- →det er derfor vi er sammen i dag.

De har valgt vores børnehave og vores skole – de har valgt at vi skal lære dansk og tale dansk sammen.

Førstevælger

Nogle gange skal vi selv vælge – når der er flere som vælger det samme som jeg, skal vi finde ud af hvem der får lov... -at være duks? Være førstevælger?

Kender I trække lod, vælge knyttet hånd m hel eller halv tændstik

Eller okker gokker gummiklokker – Ele mele mu

USA

–

udvekslingsstudent

Jeg valgte at være udvekslingsstudent - et år i USA. Et valg med både fordele og ulemper. Jeg fik lært en masse engelsk, endog også noget spansk. Boede hos en sød familie i North Carolina (udtales på Southern English). Havde søskende og fik venner på High School og i familiens kirke. Ulempen: Jeg gik på Duborg skolen og kom selvfølgelig ikke tilbage til min gamle klasse.

Jeg var spejder, både som barn og som ung. Det betyder mange valg. Som det at gå i optog i uniform på gaden i Flensborg og blive kaldt Hitler Jugend.

Jeg flyttede nord på, til Aarhus og læste og kom kun til Sydslesvig på besøg. De sidste mange år til netop årsmøderne. Et par gange også her til Lyksborg. Men de fleste år nåede min mand Flemming og jeg først lige ned til optogets begyndelse på Nørre torv, præster har sjældent fri om

søndagen eller i hvert fald først efter gudstjenesten.

Og det var bevægende for mig, jeg havde altid mine solbriller på også selvom solen ikke skinnede. Det var for at skjule tårerne. De mange gode minder om de første år her i Lyksborg. Skolen, kammeraterne, kirken og vildsvinene.

Ved årsmøderne, på pladsen i Flensborg mødte jeg gamle skolekammerater og lærere og blev ofte spurgt om jeg ville komme herved og arbejde. Om jeg ville komme hjem.

Der kom til at gå mange år og mange årsmøder med solbriller før jeg valgte Sydslesvig! ikke at komme hjem. Men tilbage.

Tilbage til mindretallet – det der bl.a. har præget mig, i min opvækst i Sydslesvig. Jeg opdagede på et tidspunkt at, når jeg kom til et nyt sted, så identificerede jeg mig altid først med mindretallet. DKG – det kristelige gymnasiearbejde som jeg blev en del af - ja det var den lille kulturåbne flok – mens de andre som var mod kvindelige præster og sagde at AIDS er Guds straf over homoseksuelle – de havde kristne grupper på mange flere gymnasier end vi havde. De hed KFS. Vi var mindretallet – men vi havde fat i den lange ende – og i dag er vi mange kvindelige præster både i folkekirken og her i Sydslesvig.

Det har også vist sig at det ikke er et flertal der tror på at Gud straffer dem som er anderledes. Dengang var det bare dem der råbte højest bl.a. i aviserne

I studenterpolitikken på universitetet – valgte jeg mindretallet. Og i Norge, mens jeg læste en del af min teologi der og senere arbejdede som præstevikar – det var ofte mindretallet jeg sympatiserede med, identificerede mig med – VALGTE at være sammen med.

Der er noget suspekt ved flertallet –

Flertallet – man skal tænke meget over det at være flertal – det er der ikke så mange der gør. Det gør vi til gengæld i et mindretal

En skaldet mand kom i kirke her i Lyksborg for nylig. Det viste sig at han var konfirmeret i Lyksborg Kirke og havde gået i Lyksborg skole – den gamle som lå i Paulinenallee. Han havde gode minder fra sin skoletid.

Han havde ikke haft noget valg. Han kom til Lyksborg som lille sammen med sin mor og sine 11 søskende på flugt fra Østpreussen til deres Oma, mormor, som boede i en lille lejlighed øverst oppe i et hus i Lyksborg. der var to værelser. Der fik de husly, lov at bo. Han var en af tolv søskende, der gik i dansk skole her. De var fattige, valgte dansk børnehave og skole og de fik mad og de fik hjælp. Så blev de hånet og kaldt Speck-Dänen af nogle fra flertallet.

Men havde gode minder om tiden i den danske skole. Har valgt at holde fast ved det danske sprog.

Jeg har spekuleret på hvordan jeg fik mod til at vælge Sydslesvig selv – som voksen – at blive præst her.

Jeg tror at mit mod til at vende tilbage til Sydslesvig er kommet af at jeg - af nysgerrighed – valgte at deltage i det dansk-tyske præstekonvent –for danske og tyske præster fra begge sider af grænsen. Altså bare for at holde mig lidt orienteret om hvad der sker på kirkefronten i grænselandet.

Desuden var jeg meget usikker på om mit tyske sprog kunne bære. Jeg har fået MEGET dårlige karakterer i tysk, da jeg gik i skole hernede. Men med præstestilling i Sydslesvig følger altid et løfte at man kan få et tysk sprogkursus. – i dag smiler jeg lidt ad det – for det går vist godt nok med det tyske.

Jeg har valgt Sydslesvig fordi her er sammenhængskraft – et fællesskab, det begyndte med at skolen opdrog mig i en kultur, med danske sange og salmer – spejderarbejde – politik og kirke, et samfund i samfundet.

I dag har vi en barriere fri samtale og samarbejde og gode relationer til tyske kolleger, - lån af deres kirker, konvent med deres biskop – fælles salmebog og gudstjeneste i den anledning.

Verden hænger sammen – det har jeg valgt.

Mindretallet er en lille verden, og den hænger sammen fordi vi kender hinanden. I skolen, i SSW, i SSF.

Vi har relationer og på det bygger vi et fællesskab.

Og så er der en ting som er vigtig for os mennesker: Det er vigtigt for os mennesker at blive set. At nogen ser mig.

For 21 år siden var jeg på en økumenisk kvindekongres i Sydafrika og lærte et særligt ord, som jeg ofte har brugt siden: Sawubona. Når man møder en man kender på gaden fx så siger man Sawubona.

Vi hilser også på hinanden når vi møder en vi kender. Vi siger Goddag – ja og ønsker at den anden må have eller få en god dag. Eller vi siger hej – H E J betyder ikke noget – det bliver ligesom en slags forkortelse for Her Er Jeg. –

Det interessante med hilse-ordet SAWUBONA er at det betyder : jeg ser dig. Sawubona betyder, jeg ser dig.

Jeg fortæller dig at jeg ser dig. Du er set. Vi er sammen, kender hinanden, vores forskellighed og det vi har fælles. Jeg ser dig.

Det er det mindretallet gør ved os. Vi ser – ser forskelligheden og det fælles – på den måde se vi verden også den store verden. Det er en gave mindretallet giver os. Jeg så det ikke dengang, men jeg er kommet tilbage og ser det, og siger det. Det er en gave at kunne se det.

Tak for den gave.